

Leve arbetarungdomarnas kamp i Parisförorter

Det uppror som startade i förorten Clichy- sous-Bois, har idag, efter nio dagar, spridit sig till flera förorter som Val-d'Oise i norr, Seine- et- Marne i sydost och Yvelines väster om Paris. Det hela började i torsdagskväll, då två pojkar, 15 och 17 år gamla, brändes till döds sedan de försökte undkomma polisen. Denna händelse utlöste den gamla vreden mot franska makthavarnas repression och dess systematiska diskriminering mot en stor del av arbetarklassen som bor i segregerade område. Bara några timmar efter denna händelse började hundratals arbetarungdomar attackera polisen med stenar och molotovcocktails.

Upproret har nu pågått nio dagar och de senaste rapporterna talar om våldsamma demonstrationer och konfrontationer mellan den militära repressionsapparaten och arbetarungdomarna i tiotal Parisförorter. Nu är upproret ett faktum. De förtryckta och utsugna som har sett kapitalismens rätta ansikte och upplevt den borgerliga maktens natur, har medvetet valt att göra uppror mot makthavarna.

Medan den militära repressionsapparaten, förtrycker upproret på ett brutalt sätt, försöker massmedierna givetvis ge en missvisande bild av upproret. Massmediernas strategi är att hacka sönder upprorets budskap. De försöker samtidigt göra resningen till en politisk näring för debatten om kraftmätningen mellan rivalerna Dominique de Villepin och Nicolas Sarkozy, premiärministern och inrikesministern, inför presidentvalet 2007.

I början försökte borgarklassens ideologiska apparat stämpla arbetarungdomarna som kriminella grupper. Men detta försök misslyckades. Idag försöker makthavarna att lyfta fram de marginaliserade religiösa grupperna så att de får en ledande roll som språkrör för arbetarungdomarnas uppror.

I skillnad till makthavarnas formella debatt, har vänstern valt att hjälpa den franska statens strategi genom att tiga om arbetarförörternas uppror. En del av vänsterflygeln försöker till och med "tolka" resningen som ett uttryck för "etniska minoriteters missnöje". Detta är också en mystifikation. En mystifikation som bygger dels på den "vetenskapliga rasismen", rasbiologins diskurs som präglat alla grenar av den akademiska marxismen i västvärlden, och dels på nya former av den politiska rasism som idag har ersatt rasbiologin med debatten om "mångkulturalism" och "kulturkrock". Dessa mystifikationer syftar på att splittra arbetarnas kamp genom att dela de i olika grupperingar. Varje politisk försök som identifierar arbetarungdomarnas uppror med etnicitet, ras, färg eller religion är därför en kontrarevolutionär ställningstagande.

Idag, när upproret har spridit sig till mer än 15 Parisförorter, har de flesta av vänsterkommunistiska grupperna visat sin oförmåga att ta itu med det politiska ansvaret för det revolutionära ingripandet. De har bestämt sig tiga om denna historiska resning. Denna politiska ställning skapar förvirring hos revolutionärer, vilka borde ingripa i kampen med syftet att utveckla arbetarungdomarnas demonstrationer på gator till en revolutionär klasskrig. Vänsterkommunistiska gruppernas "talande tystnad" om arbetarförörternas resning visar allt tydligare på ett mycket stort underliggande problem, nämligen eurocenterismens inflytande på den så kallade politiska proletära miljön. Denna tragiska händelse visar samtidigt att det inte längre är möjligt att tala om en politisk miljö som bygger på den revolutionära traditionen.

Borgarklassens rasistiska mystifikationer har skapat en enorm förvirring kring vad som händer i Paris arbetarförorter. Marxisternas definition av sociala rörelser bygger på dessa

rörelsers klasstillhörighet och inte dess ”etnicitet/ras tillhörighet”. Det som idag händer i Paris arbetarförorter är inte en ”sammandrabbning mellan fundamentalistiska religiösa sekter och modernitetens väktare, polisen”. Detta är den missvisande bild, vilken de borgerliga medierna förmedlar. Det vi bevittnar idag i Paris är en historisk resning mot arbetslöshet, fattigdom, utanförskap, men också en resning mot en systematisk diskriminering mot en stor del av arbetarklassen.

Vår organisation uttrycker sitt fulla stöd och sin solidaritet med arbetarungdomarnas kamp i Paris arbetarförorter. Vi uppmanar alla revolutionärer för ett aktivt deltagande i arbetarungdomarnas kamp mot kapitalismens barbari. Det är bara det kommunistiska ingripandet som kan leda denna kamp till ett totalt klasskrig mot kapitalismen.

Leve arbetarnas revolution

Internationalist Workers Organization (IWO) - Svenska sektionen

2005-11-05